

Leesverslag *The Snapper* (Roddy Doyle)

Leonie de Gier

© havovwo.nl (mei 2003)

Auteur:	Roddy Doyle	
Titel:	<i>The Snapper</i>	
Ondertitel:	Er is geen ondertitel aanwezig.	
Motto:	Er is geen motto aanwezig.	
Jaar eerste druk:	1990	
Jaar van uitgave en gelezen druk:	1998	
Aantal pagina's:	183 pagina's	
Indeling:	Het boek is ingedeeld in 103 hoofdstukken.	
Literaire periode:	Na de Tweede Wereldoorlog	
Motivering van je keuze:	Mijn broer heeft het boek gelezen en hij zegt dat het heel leuk is, maar wel moeilijk te lezen, vooral aan het begin, omdat het in het Iers is geschreven, dus met een Iers accent.	
Verteller:	De verteller van het verhaal staat buiten het verhaal.	
Tijd:	De tijd in het boek verloopt chronologisch.	
Vertelsituatie:	Het verhaal is geschreven in de derde persoon, de auctoriale vertelsituatie.	

Samenvatting

Sharon vertelt haar ouders op een avond dat ze zwanger is; ze laat niets los over de vader. Haar ouders beseffen dat ze het wel moeten accepteren.

Na 6 maanden beginnen de symptomen steeds duidelijker te worden en moet ze het aan haar vriendinnen vertellen; die vragen zich af wie de vader is. Sharon zegt daar nog altijd niets over.

Als de overbuurman George Burgess van huis wegloupt en hij een brief schrijft aan zijn vrouw, praat al gauw de hele buurt over de 'slet' Sharon die zwanger is van de veel oudere George. Het geroddel houdt niet op als Sharon een verhaal verzint over een Spaanse zeeman, die de vader zou zijn.

Tegen de tijd dat Sharon moet bevallen, heeft haar gezin de kwestie 'Burgess' geaccepteerd en zijn ze ontzettend blij wanneer de kleine spruit er eindelijk is. Sharon noemt haar Georgina.

Tijd

Sharon vertelt op de eerste bladzijde dat ze zwanger is. Ze draagt het kind dan al 3 maanden. Aan het eind van het boek wordt haar dochter geboren. Er verlopen dus ongeveer 6 maanden tussen de eerste en de laatste bladzijde.

Thematiek

Het hoofdthema is: de relatie tussen vader en dochter. Andere thema's zijn: zwangerschap, schaamte en vertrouwen (van zowel familie als vrienden).

Informatie over de schrijver

Roddy Doyle is in 1985 in een buitenwijk in het noorden van Dublin geboren en daar ook opgegroeid. Hij was daar 14 jaar lang leraar aardrijkskunde en Engels. De mensen in die buurt zijn agressief, brutaal en vaak dronken, maar Doyle wist dat ze allemaal een hart van goud hadden. Hij vond dat de enige manier om zijn liefde en sympathie te bewijzen voor deze lijdende mensen was, om over ze te schrijven. En deze mensen lijdten echt, ze hebben veel problemen en zijn vaak arm en werkloos. De omgeving van de meeste boeken van Doyle is precies als degene waar hij zelf in woont en werkt; een buitenwijk genaamd 'Barrytown' ('barry' betekent 'gelukkig'). In zijn eerste boek zegt Doyle het volgende over de mensen in Barrytown: 'De Ieren zijn de negers van Europa, de bevolking van Dublin die van Ierland en de mensen uit Barrytown zijn de negers van Dublin.'

Roddy Doyle combineert in zijn boeken humor en drama en is daar zeer succesvol in. De drie boeken van de 'Barrytown Trilogie', bestaande uit *The Commitments* (1987), *The Snapper* (1990) en *The Van* (1991), zijn allemaal verfilmd en hij heeft ook een prijs gekregen voor zijn boek *Paddy Clarke Ha Ha Ha* (1994).

Wendingen

1ste belangrijke wending: Wanneer de lezer te weten komt wie de vader is van Sharon's kind. Het is namelijk de (veel oudere) vader van een vriendin van haar, meneer Burgess. De andere personen in het boek weten het dan nog niet, maar voor de lezer wordt een hoop duidelijk. Bijvoorbeeld, waarom Sharon perse niet wil zeggen wie de vader is. Want zwanger zijn van iemand die je vader had kunnen zijn en bovendien zelf getrouwd is en kinderen heeft, is een zeer grote schande.

Leesverslag **The Snapper** (Roddy Doyle)

Leonie de Gier

© havovwo.nl (mei 2003)

2^e belangrijke wending: Als George Burgess, de vader van Sharon's kind, wegloopt van zijn huis en aan zijn vrouw heeft verteld dat Sharon zwanger is van hem. Al snel weet de hele buurt het, terwijl Sharon het heftig blijft ontkennen. Helaas zullen de mensen nooit iets anders geloven, tenzij het nog schandelijker is dan dit verhaal. Sharon's vader kan het eerst niet begrijpen, maar heeft er later vrede mee en probeert Sharon dan zo veel mogelijk te helpen.

Passages

Vanaf de eerste bladzijde vond ik dit boek interessant, maar de volgende passages vielen me vooral op: Op een gegeven moment vindt de tweeling (Linda en Tracy) een hondje op straat en ze willen hem houden. Dat vragen ze aan hun vader en moeder. Als lezer heb je de moeder (Veronica) dan leren kennen als liefhebbend, maar soms ook streng. Vader Jimmy heeft zijn mening altijd meteen klaar en kan niet makkelijk omgepraat worden. Ik verwachtte dan ook, dat Jimmy zou zeggen dat de hond meteen het huis uit moest, maar hij reageert heel ontroerend, bijvoorbeeld wanneer de hond ('Larrygogan', genoemd naar een Ierse dj) de hele keuken onder gescheten heeft:

- *"Ah, he's only a pup, he said.*
- *He'll have to go. They're not training him properly.*
- *Give him a chance, Veronica. You'll be expecting the poor little bollix to eat with a knife an' fork next."*

De volgende passage kwam heel onverwacht, het is namelijk de passage waarin de vrouw van George Burgess, Doris, de brief leest die George haar geschreven heeft nadat hij haar heeft verlaten. Op deze manier komt ze er achter dat haar man met Sharon heeft gerotooid. Dit maakte veel indruk op me, want die man moet wel erg ver heen zijn geweest om zijn gezin zomaar te verlaten voor een meisje dat hem niet eens wil. Als lezer merk je dat Doris' woede stijgt terwijl ze de brief leest.

*"Doris, I've been having a bit of an affair with a girl. This girl is expecting –
The Rabbitte one; it had to be.
I am very sorry –
It had to be.
I hope you will understand, Doris. I cannot abandon this girl. She has no one else to look after her –
The next bit was worse.
I still love you, Doris. But I love this girl as well. I am, as the old song goes, torn between two lovers. I will miss you and the children very much –
Oh God! He was her husband! Twenty-four years. It wasn't her fault."*

Wat ik ook heel mooi vind, is de manier waarop het gezin Rabbitte Sharon beschermt. Zoals in de volgende passage, waarin zusje Tracy vertelt wat ze heeft gedaan toen een meisje uit haar klas zei dat George Burgess de vader was van Sharon's kind:

- *"Nicola 'Malley, said Tracy.*
- *Well, you tell Nicola 'Malley – to fuck off.*
- They grinned.*
- *I did already, said Tracy.*
- *Good.*
- *An' I scraped her face as well.*
- *Good.*
- *An' Linda scribbled all over her sums.*
- Sharon laughed.*
- *Brilliant."*

Om te laten zien dat Roddy Doyle wel degelijk humor heeft, heb ik de volgende passage uitgekozen. Deze gebeurtenis verbaasde me heel erg, hoewel ik al wist dat Sharon veel dronk, ondanks haar zwangerschap. Hier is ze zo dronken dat ze moet kotsen en dat terwijl de bevalling al heel dichtbij komt!

- *"I won't make it.*
- She grabbed her bag from the counter. She unclasped and opened it quickly. It wasn't a big bag but she got as much of her head as she could into it; her chin, her mouth and her nose. Then she puked. It was a quick rush of vodka an Coke and a few little things. Then up with her head and she shut the bag."*

Leesverslag **The Snapper** (Roddy Doyle)

Leonie de Gier

© havovwo.nl (mei 2003)

Vraag

Ik zou aan Sharon willen vragen, waarom ze haar kind Georgina heeft genoemd. Zo zal iedereen altijd blijven denken dat het kind van George Burgess is en ze zullen het zich ook altijd herinneren bij het horen van die naam. Misschien wil Sharon juist laten zien dat ze lak heeft aan de omgeving, maar ik zou zo iets nooit gedaan hebben. Ik wil graag weten waarom zij het wel heeft gedaan; ze haalt zich hiermee nog meer problemen op de hals.

Reactie

Dit boek begint meteen in de handeling. Sommige mensen schrikken hier van. Ik vind het juist een heel goed begin, omdat je dan meteen in het verhaal zit. Je hoeft geen ellenlange inleiding door te lezen die het verhaal motiveert, geen voorstelling van de karakters, maar laten zien waar het op staat. Het probleem is dan ook meteen duidelijk: Sharon is zwanger en ze wil niet zeggen wie de vader is. Ook het thema van het boek wordt meteen gegeven; de relatie tussen vader en dochter. De vader van Sharon, Jimmy Rabbitte, flipt helemaal als hij dit nieuws hoort. Hij stelt voorzichtig een abortus voor, maar hier is geen sprake van voor Sharon en haar moeder. Na wat heen en weer geschreeuw en gescheld legt 'papa' zich er bij neer en neemt Sharon mee naar de kroeg. Zo. Het verhaal is begonnen en je kunt welingelicht aan de rest van het boek beginnen. Je kent nu de belangrijkste personen een beetje en dat stelt je gerust, je voelt je helemaal thuis bij de Rabbittes, want ze vertellen je hun diepste geheimen en schelden in jouw bijzijn. Aan het Ierse taalgebruik moet je wennen, maar na een tijdje weet je wel wat een 'eejit' en een 'bollix' is. Warempel, je begint zelfs een beetje Iers te denken ("I think tha'...")!

Als lezer lees je de eerste helft van het boek vooral snel door om te weten te komen wie de vader is van Sharon's kind. Het boek is ook makkelijk door te lezen door de vele dialogen, ze laten je geloven dat je elke gebeurtenis zelf meemaakt. Als je eenmaal weet wie de vader is, geeft de schrijver een onverwachte wending aan het verhaal door George Burgess weg te laten lopen. Hierdoor krijg je nog meer medelijden met Sharon en ga je George verachten. Hij zorgt er immers voor dat Sharon's leven haast ondraaglijk wordt doordat de hele buurt haar en haar familie naroept en beledigt. Door dit gegeven blijf je doorlezen, en uiteraard wil je ook graag bij de bevalling zijn.

Het leven van Sharon is niet alledaags. Althans, voor onze begrippen niet alledaags. Wij zijn niet gewend om in armoede en met grote werkloosheid te leven. De meesten van ons hebben niet nog 5 broertjes en zusjes en worden zwanger op hun 20ste. Wat wij wel kennen is de gezelligheid van o.a. vriendenclubjes en uitgaan. Sharon heeft 3 vriendinnen waar ze regelmatig mee in de kroeg zit; ook gaat ze regelmatig uit, vooral om dronken ('pissed') te worden. Wat mij dan weer verbaasde is dat ze ook nog regelmatig dronken werd terwijl ze zwanger was (volgens mij is dat niet zo goed voor de baby). En het bleek dat ze niet van haar fout had geleerd. Ze werd namelijk zwanger gemaakt toen ze dronken was – ze wist niet meer wat ze deed. Je zou toch denken dat ze in het vervolg voorzichtiger zou zijn. Maar nee, jonge Sharon leeft haar leven en laat haar door niks tegenhouden. Ze heeft schijt aan de buurt en het geroddel.

De relatie tussen vader en dochter Rabbitte wordt indirect beschreven. Het boek gaat over Sharon's zwangerschap en de problemen in de familie, maar af en toe komt de vader-dochter relatie naar voren. Jimmy Rabbitte is namelijk een trotse (werkloze) vader, die zich niet zomaar laat beledigen. Hij wil de naam van zijn dochter beschermen en gaat daar zelfs voor op de vuist in de kroeg. Sharon is het daar niet mee eens (ze vindt dat ze best voor zichzelf kan zorgen) en er begint een stille strijd tussen Jimmy en Sharon. Jimmy vindt dat hij het recht had om te vechten voor Sharon en Sharon zegt dat ze uit huis gaat, omdat ze vindt dat ze haar familie te veel problemen bezorgt. Als vader en dochter het bijleggen, voelen ze zich allebei winnaars: Jimmy denkt dat hij gewonnen heeft omdat hij ervoor gezorgd heeft dat Sharon thuisblijft en Sharon voelt zich goed omdat ze thuis mag blijven (ze wilde namelijk helemaal niet weg). Haar vader helpt haar nu zo goed mogelijk met haar zwangerschap en ze zijn de beste vrienden.

Dit boek heeft een vreemd, maar 'happy' einde. Toen ik het boek uit had, voelde ik me goed en ik vond dat de familie Rabbitte maar wat goed zijn best deed om het hoofd boven water te houden. Ik vond het ook leuk om op deze manier iets meer over de Ierse bevolking te weten te komen, Roddy Doyle schetst namelijk een vrij reëel beeld van de Dublinse samenleving.

Een goed boek om de druilerige zondagmiddag mee op te fleuren of als je gewoon zin hebt in een 'good laugh'.